

Τρέξε ελάφι, να σωθείς...

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Μια μέρα καλοκαιρινή, ένα διψασμένο ελάφι έφτασε στη δροσερή πηγή του δάσους κι έσκυψε ανυπόμονα να πιει νερό.

- Αχ, όλα καλά, αλλά αυτά τα πόδια μου τ' αδύνατα δεκάρα δεν αξίζουν!

Το ελάφι μας μονολογούσε κατσουφιάζοντας, καθώς καθρεφτιζόταν στα καθαρά νερά της πηγής.

- Τα κέρατά μου όμως... υπέροχα! Στητά, μεγάλα, στολίδια μοναδικά στο κεφάλι μου!

Παρηγορήθηκε το ελάφι μας και έλαμψε από περηφάνια. Όμως παρακαλούσε να του είχε δώσει ο Θεός πιο γερά και καλύτερα πόδια.

Καθώς όμως κοιτούσε προσεκτικά τα κάλλη του στα διάφανα νερά, σφύριξε δίπλα του ένα βέλος...

- Κυνηγοί! Τρεχάτε ποδαράκια μου!

Αστραπή το ελάφι μας το έβαλε στα πόδια κι έτρεχε μ' όλη του τη δύναμη. Όσπου στο τέλος κατάφερε και χώθηκε σ' ένα σύδεντρο, για να γλιτώσει. Όμως για κακή του τύχη τα ωραία και μεγάλα κέρατά του μπλέχτηκαν στα κλαδιά των δέντρων κι όσο πάλευε να ξεμπλέξει, πιο πολύ έμπλεκε με τα κλαδιά.

- Αλίμονο, τα πόδια μου που τα περιφρονούσα με έσωσαν ως εδώ! Τα κέρατα που ήταν το καμάρι μου, με καταστρέφουν.

Και δεν είχε άδικο, γιατί σε λίγο το έφτασαν οι κυνηγοί και το σημάδεψαν μ' επιτυχία. Γιατί περιφρονούσε το πιο χρήσιμο και θαύμαζε το καταστροφικό.
Πόσο γελιόμαστε όλοι μας πολλές φορές και δεν αξιολογούμε σωστά τα πιο χρήσιμα πράγματα που έχουμε! Δεν είναι κρίμα;

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Κατερίνα Σαββοπούλου

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις τον μύθο

%mythos_elafi_%